

Adventi mesenaptár

December 8.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

*Lengyel Balázs: Mese a fehér csillagos
sündisznóról*

Benedek szakasztott olyan kis sündisznó volt, mint a testvérei, akikkel együtt élt a nagy mogyoróbokor tövében. Vagy mit is mondok! Mégsem volt szakasztott olyan, mert neki egy kis fehér csillagocska nőtt a homlokán. Aggodalmaskodott is apja, anyja: "Mi lesz ebből a gyerekből?"

De nem lett semmi. Benedek nőtt, növekedett, szépen, mint a többi hét. Múlt a nyár, jött az ősz. Dér lepte be a földet.

- Miért van ilyen hideg? - kérdezte egyszer Benedek.

- Mert jön a tél - felelte sünpapa.

Benedek lehajtotta csillagos fejecskéjét, s aztán egyszerre csak olyat kérdezett, melyet még soha sündisznócsemete nem kérdezett, mióta világ a világ:

- Papa, miért van tél?

De hát Benedek megtehetette, neki csillag világolt a homlokán.

Most már sünpapán volt a sor, hogy lábaira hajtsa a fejét, ami sünéknél kétségtelenül a gondolkodás jele, hiszen egy szülőnek mindent tudnia kell.

- Hogy miért van tél? - mondta aztán elszontyolodva. - Én sem tudom, de megkérdezzük.

Útnak indultak hát. Elöl sünpapa, sünmama, mögöttük Benedek, sorban a hét testvérével. Elmentek a nyúlhoz. A nyúl szörnyen okos nyuszi

volt, fél fülét örökösen lekonyítva hordta, úgy elmélkedett magában.

- Miért van tél? - kérdezte tőle sünpapa.

A nyúlnak még a másik füle is lekonyult, úgy elgondolkozott. Ezt mondta:

- Bizonyára a szél hozza, várjatok, megkérdezem a szelet.

S mikor jött a szél, a nyúl nekiiramodott, és futott, futott, versenyt futott vele. De bizony csak szomorúan tért vissza.

- Nem tudja a szél se, csak beszél, beszél tücsköt-bogarat, telebúgta a fülem - s rázogatta keservesen tapsi fülét. - Menjetek a bagolyhoz, tán az éjszaka hozza a telet, ő beszél vele.

Óriás, odvas fa mélyén lakott a bagoly. Szegény sünpapa egész álló nap kiáltozott neki, míg végre alkonyattájban meghallotta, s kijött az odújából.

- Várjatok, reggelre megmondom - dörmögte a bagoly, s elszállt. Odalent a fa aljában csak lesték, mikor tér meg. De bizony a bagoly csak a hajnali derengésben tért haza. S akkor is nagy mérgesen rájuk kiáltott:

- Hordjátok el magatokat! Alkonyattól faggatom az éjszakát, s nem válaszol, csak kápráztatja hideg csillagfényével a szemem. Menjetek a vakondhoz, hátha a nyirkos, hideg föld rejtegeti a telet. Mentek hát a vakondhoz.

Meg is lelték hamarosan.

- Kérdezd meg a földet - mondta neki sünpapa -, miért van tél.

A vakond hunyorgott néhányat, s aztán eltűnt a föld alatt. Nem is

kellett valami sokat várakozni rá,
jött vissza egykettőre.

- Siket a föld - mondta a vakond -,
nem hallja, ha kérdezem. De ha jól
meggondolom, hiába is kérdeznénk,
hiszen nincs is olyan hideg ideleln.
Nem, ő nem hozhatja a telet. A tél,
régóta tudom, felülről jön. Menjete
a sashoz, kérdezze meg a naptól.

A sas, fészke pereméről, fél szemmel
nézett le a nyüzsgő süncsaládra.
Aztán meglebbentette szárnyát, s
mint egy óriás felhőárnyék, elszállt
fölöttük. Szállt, szállt, magasabbra,
egyre magasabbra, mindig szemközt
a nappal, fel a felhők fölé. S mikor
már olyan magasan járt, hogy a ritka
levegőben szinte vérharmatosan
áradt ki csőrén a lehelet,
belekiabálta a tűző-forró
napkorongba:

- Miért van tél?

De a vére úgy dobolt a dobhártyáján,
hogy nem értette a feleletet.

Odalent az alatt nagy hirtelen beállt
a fagy. A süncsalád pedig beiskolt a
mogyoróbokor alá, és beásta
magát a puha levelek alá. Álomra
hajtotta fejét sünmama és sünpapa
és a hét testvér.

Benedek még morgott ugyan egyet-
kettőt magában, hiszen azért volt
csillagos, de aztán ő is elálmosodott
és elaludt. És aludt, aludt, aludt, ki
tudja, meddig aludt.

Arra ébredt, hogy megpercen
körülette az avar. Fölemelte
orrocskáját, és nyomban vidámító jó
szagokat érzett, erjedő, tavaszi
szagokat. S ahogy figyelmesebben
körülnézett, látta, hogy apró
hóvirágocskák nyomkodják szét
körülette az avart, onnan a percegés.
Kidugta a fejét a vackából, s akkor
eszébe jutott, amivel elaludt: miért
van tél?

Iramodott egyet, mert a lábacskaí
bizony meggémberedtek, s a mogyoró
szélénél szembetalálta magát egy kis
hóvirággal, az már ki is dugta az
avar alól a fejecskéjét. Benedek
megszagolhatta, s akkor ezt
dünnyögte magában: "Azért van tél,
hogy eljöhessen a tavasz!"

- Hogyan? Mit is mondtam? - riadt fel
egyszerre. - Hm, még lehet, hogy
igazam is van!

De szégyenkezve érezte, hogy ő már
egy telet megért komoly, felnőtt sün,
és nem illik neki ilyen gyermekes
dolgokkal foglalkoznia.

Hogy miért van tél? Nem is gondolt
rá soha többé!

